

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové ve věci žalobce: **Ing. V. L.**, zast. JUDr. Soňou Panákovou, advokátkou, se sídlem Brno, Mezírka 1, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Praha 1, Letenská 15, zast. JUDr. Alanem Korbelem, advokátem, se sídlem Praha 5, náměstní 14. října 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného 24.8.2009 č.j. 39/31 717/2009-392

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 30.1.2009 č.j. 1071/09-1102-701130, kterým byla zamítnuta žádost ze dne 20.12.2007 včetně doplnění ze dne 2.7.2008, 29.7.2008, 21.8.2008 a 25.9.2008, o obnovu řízení ukončeného rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 14.2.2007 č.j. 2783/07-1102-701130, které nabylo právní moci dne 23.2.2007.

V odůvodnění výše uvedeného rozhodnutí žalovaný mimo jiné uvedl, že ze spisového materiálu vyšlo najevo, že rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 14.2.2007 č.j. 2783/07-1102-701130 bylo zamítnuto odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu Brno I č. 1050000817 ze dne 7.12.2005, kterým byla daňovému subjektu dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2001 ve výši 2 930 752,- Kč. Dne 20.12.2007 podal žalobce žádost o obnovu řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně o odvolání proti dodatečnému

platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za rok 2001, kterou dne 2.7.2008, 29.7.2008, 21.8.2008 a 25.9.2008 doplnil. K doplněné žádosti žalobce předložil rámcovou smlouvu o dílo uzavřenou dne 2.3.2001 mezi žalobcem (jako zhotovitelem) a firmou HOKR, spol. s r.o. Pardubice (jako objednatelem) na provedení stavebně-technických prací, soupisy provedených prací k zálohovým fakturám č. 2/01, 3/01, 4/01 vystaveným žalobcem a dále dodatky č. 1 – 6 a dodatky č. OK 1 – 4 k rámcové smlouvě ze dne 2.3.2001 včetně protokolů o předání a převzetí stavebních prací k fakturám vystaveným žalobcem č. 009/01 – 017/01. Dále navrhl žalobce vyslechnout jako svědky statutární zástupce firmy HOKR spol. s r.o. o tom, že dílo bylo skutečně provedeno a uhrazeno, a pana P. Ž., který má k dispozici dokumentaci o prováděných stavebních pracích a dosvědčil by jejich provedení. Tyto nově předložené důkazy dle názoru žalobce prokazují skutečnost, že fakturované práce v roce 2001 uvedené v rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně v celkové výši 9 237 371,- Kč byly provedeny, předány a zaplacený. V předmětném rozhodnutí bylo odvolání žalobce zamítnuto především z důvodu neprokázání skutečnosti, že dodavatel, resp. subdodavatel žalobce, firma TOPAS, spol. s r.o., Liberec, deklarované stavební práce uvedené na vystavených fakturách č. 036/2001, č. 08-01, č. 11-01, č. 12-01, č. 14-01 ve fakturovaném objemu v celkové výši 9 237 371,- Kč prováděl sám nebo prostřednictvím jiného subdodavatele a rovněž z důvodu neprokázání faktické úhrady této konkrétní částky tomuto deklarovanému dodavateli.

Finanční ředitelství v Brně vydalo dne 30.1.2009 rozhodnutí č.j. 1071/09-1102-701130, kterým žádost žalobce o obnovu řízení zamítlo. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný také uvedl, co bylo žalobcem namítáno v jeho odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Námitky žalobce, resp. jeho zástupkyně pak podle žalovaného svědčí jednak o nepochopení smyslu obnovy řízení jako mimořádného opravného prostředku a jednak o nepochopení předmětu důkazního řízení prováděného v rámci původního daňového řízení.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně vysvětlil v čem spočívalo původní daňové řízení, co bylo jeho cílem, co v jeho rámci žalobce předložil správci daně, jaké byly provedeny důkazy. Konstatoval při tom, že vzhledem k tomu, že výdaje ve výši 9 237 371,- Kč uplatnil žalobce v roce 2001 jako výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, které lze ve smyslu ust. § 24 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit jen v poplatníkem prokázané výši, spočívalo na něm důkazní břemeno dle ust. § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., které žalobce v daňovém řízení jednoznačně neunesl. Podle žalovaného se nejednalo tedy o „jakési výdaje“, ale o konkrétní zaúčtované výdaje, kterými žalobce ovlivnil svoji daňovou povinnost k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období r. 2001.

Žalovaný dále pak uvedl, že v řízení o povolení mimořádného opravného prostředku (obnovy řízení) však žalobce předložil doklady, které se vztahují výhradně k uzavřenému obchodnímu vztahu mezi ním a jeho odběratelem firmou HOKR, spol. s r.o., Pardubice, pro kterého měl daňový subjekt jako zhotovitel provést stavební práce uvedené v rámcové smlouvě o dílo ze dne 2.3.2001. Podle žalovaného pak veškeré žalobcem předložené doklady však prokazují pouze dosažené příjmy daňovým subjektem v roce 2001. V žádném případě neprokazují výdaje, které měly být v souvislosti s těmito příjmy prokazatelně vynaloženy žalobcem. Žalovaný zdůraznil, že pouhá skutečnost, že žalobce realizoval obdobné stavební a montážní práce dle uzavřené rámcové smlouvy a předmětné dílo svému odběrateli (firma HOKR, spol. s r.o., Pardubice) předal, který mu je uhradil, nemůže být jednoznačným věrohodným důkazem faktické realizaci jiného obchodního vztahu a to mezi žalobcem a jeho subdodavatelem, firmou TOPAS, spol. s r.o., Liberec, který měl provést a dodat pro žalobce práce ve fakturovaném objemu v celkové výši 9 237 371,- Kč.

Podle žalovaného pak žalobce nedodržel ani subjektivní lhůtu pro podání žádosti o obnovu řízení danou ust. § 54 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., kdy žádost musí být podána do šesti měsíců ode dne, kdy se žadatel prokazatelně dozvěděl o důvodech obnovy řízení.

Žalovaný má za to, že je zřejmé, že o existenci předkládaných dokladů žalobce věděl a v rámci daňové kontroly je měl v dispozici. Bylo jen na něm, jakým způsobem si zajistí po prodeji své firmy přístup ke svým účetním dokladům, které souvisely s aktuálně probíhajícím jeho daňovým řízením, když daňová kontrola na dani z příjmů fyzických osob za rok 2001 byla zahájena dne 4.2.2005 a prodej firmy se uskutečnil k datu 1.8.2005.

Žalovaný se také vypořádal s namítanými procesními vadami řízení a konstatoval, že se zkoumalo jen to, zda uváděné skutečnosti a předložené důkazy k žádosti o povolení obnovy řízení splňují zákonné podmínky pro povolení obnovy řízení dle ust. § 54 odst. 1 písm. a) – c) a odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb. Žalovaný současně upozornil na skutečnost, že pro řízení ve věci žádosti o povolení obnovy řízení správce daně nezkoumá, zda rozhodnutí vydané v původním daňovém řízení je v souladu se zákonem nebo zda rozhodnutí předchází úplné zjištění skutkového stavu věci, ale zkoumá jen, zda byly pro povolení obnovy řízení splněny zákonem o správě daní a poplatků taxativně stanovené podmínky.

Podle žalovaného tedy při rozhodování o žádosti o povolení obnovy řízení bylo povinností správce daně zkoumat pouze to, zda vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve v řízení a zda současně mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Pojem „nové skutečnosti“ je pak nutno chápat tak, jak uvedl žalovaný, že může jít jen o skutečnosti v době rozhodování již existující, které jen nově vyšly najevo a v době rozhodování i přes svoji existenci nebyly známy poplatníkovi, ani správci daně, a proto nemohly být žádným způsobem využity. Mohou však podle žalovaného vyjít najevo i nové důkazy, které daňový subjekt neměl v rozhodné době k dispozici, které však potvrzují nebo mohou prokazovat jím uváděné skutečnosti. Novým důkazem ve věci může být i rozhodnutí, které učinil dodatečně jiný příslušný orgán v jiném řízení a které potvrdilo dodatečně existenci nějakého právního vztahu. Žalovaný zastává názor, že cestou mimořádného opravného prostředku se nemůže snažit svoji situaci dohánět či zvrátit daňový subjekt, který si v řízení nestřeží svá práva a neplní své zákonem uložené povinnosti dle § 16 a § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb.

Žalobce v žalobě namítal, že novou skutečností, která nastala a která zakládá právo na obnovu řízení bylo to, že žalobci byl umožněn přístup k požadovaným dokumentům, když subdodavatel likvidoval archív a tyto dokumenty byly dohledány a žalobci vydány k dispozici. V této souvislosti pak poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 26.6.2003 č.j. 22 Ca 421/2002-35.

Uvedl také, že dne 26.9.2009 S. J. učinil čestné prohlášení o přesném opaku toho, co tvrdí správce daně, tedy že měl popřít realizace obchodního vztahu.

Poukázal i na skutečnost, že dne 29.7.2008 navrhoval svědeckou výpověď P. Ž., který dosvědčí skutečnosti provádění stavebně-technických prací, obhlídku na místě samém, domáhal se také uplatnění ust. § 54 odst. 1 písm. b) zákona č. 337/1992 Sb., když poukazoval na skutečnost, že správce daně považoval za křivou výpověď výpověď svědka S. J., který měl tvrdit, že se žalobcem obchodně nepřišel do styku.

Namítal i prekluzi, když dle názoru žalobce správce daně doměřil daň ve lhůtě, kdy již právo nelze přiznat. Namítal i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správce daně o zamítnutí návrhu na povolení obnovy řízení.

Podle žalobce je skutečností, že dle uzavřené rámcové smlouvy o dílo provedl ve spolupráci se subdodavatelem pro rámcové smlouvy o dílo ze dne 2.3.2001 ve spolupráci se subdodavatelem pro odběratele ve smlouvě uvedené práce a hotové dílo řádně předal. Tyto skutečnosti žalobce již ve své původní žádosti o obnovu předložil správci daně, který je sice založil do spisu, avšak při řízení ve věci-žádosti o obnovu k nim nikterak nepřihlédl. Naprosto je ignoroval a držel se podle žalobce pouze své původní domněnky, že se jednalo o jakési výdaje, které nebyly ve skutečnosti prokázány.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný reagoval na námitky žalobce a na základě uvedených skutečností navrhl žalobu jako zcela nedůvodnou zamítnout.

Při ústím jednání konaném dne 21.5.2013 účastníci setrvali na svých stanoviscích.

Správní spis pak především obsahuje pro danou věc podstatné dokumenty a to mimo jiné žádost žalobce o obnovu řízení ze dne 20.12.2007 vč. doplnění podaných dne 2.7.2008, 29.7.2008, 21.8.2008; výzvy k odstranění vad podání ze dne 4.7.2008 a ze dne 24.7.2008; protokol o ústním jednání ze dne 25.9.2008; rámcovou smlouvu o dílo ze dne 2.3.2001, fa č. 2/01, 3/01, 4/01, fa č. 009 – 017/01; rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 30.1.2009 č.j. 1071/09-1102-701130; odvolání žalobce ze dne 25.2.2009 vč. doplnění ze dne 2.3.2009 a žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 24.8.2009 č.j.: 39/31 717/2009-392.

Městský soud v Praze přezkoumal v rámci podané žaloby napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobních bodů, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ust. § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Městský soud v Praze po provedeném řízení posoudil věc takto :

Podle ust. § 54 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. řízení ukončené pravomocným rozhodnutím se obnoví na žádost příjemce rozhodnutí nebo z úřední povinnosti, jestliže

a) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve v řízení a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí,

b) rozhodnutí bylo učiněno na základě podvrženého nebo zfalšovaného dokladu, křivé výpovědi svědka nebo křivého znaleckého posudku nebo rozhodnutí bylo dosaženo jiným trestným činem,

c) rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky a rozhodl-li příslušný orgán o ní dodatečně v podstatných skutečnostech ovlivňujících výši stanovené daně nebo procesní postavení daňového subjektu jinak.

V první řadě Městský soud v Praze konstatuje, že z větší části je podaná žaloba koncipována tak, jako kdyby směřovala nikoliv proti rozhodnutí, jímž nebylo vyhověno návrhu na povolení obnovy, ale proti rozhodnutí v daňové věci samotné. Nicméně zde se jedná o dvě různé skutečnosti. V řízení, které je zahájeno na základě žádosti podle § 54 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., se posuzuje nikoliv to, zda předmětná daňová povinnost byla původně vyměřena resp. v daném případě doměřena v souladu se zákonem nebo v souladu se zjištěnými skutečnostmi, ale zjišťuje se jenom to, zda jsou dány, zda existují zákonem stanovené předpoklady pro povolení obnovy. Zákon říká, jak výše uvedeno, že řízení se obnoví na žádost nebo z úřední povinnosti, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve v řízení a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Musí tedy jít o skutečnosti, které sice existovaly v době původního daňového řízení, ale nebyly ani daňovému subjektu ani správci daně známy a ani jeden z nich je nemohl v daném řízení uplatnit. Současně musí samozřejmě jít o takové skutečnosti, které mohly mít potenciálně vliv na rozhodnutí o doměření daně. Z toho, co žalobce tvrdil ve své žádosti o obnovu řízení a co následně

předložil k výzvám správce daně a co bylo předloženo při ústním jednání, které s ním správce daně vedl v této věci, je zřejmé, že se nejednalo o nové skutečnosti, které by v době, kdy probíhalo původní daňové řízení, nebyly žalobci známy a nešlo tedy o skutečnosti, které by nemohl uplatnit. To, co žalobce předložil, tedy rámcovou smlouvu se společností HOKR, spol. s r.o., jakož i faktury, které pro tuto společnost vystavil, to všechno jsou skutečnosti-důkazy, které nepochybně byly žalobci v době původního daňového řízení známy a nedá se, resp. nelze je podřadit pod taková fakta, která by pro něj dodatečně vyšla najevo. Nelze tedy dle názoru soudu vzít v úvahu ani to, že žalobce svoji obchodní společnost prodal, protože k tomuto prodeji došlo až v průběhu daňové kontroly, která byla zahájena dne 4.2.2005, přičemž ke zmíněnému prodeji došlo až dne 1.8.2005, a z toho, co je předmětem správního spisu nelze seznat, že by žalobci něco bránilo v tom, aby tyto skutečnosti, jimiž v době daňové kontroly disponoval, co by mu bránilo v tom, aby je vůči správci daně uplatnil. Navíc je třeba poukázat na to, že žalobce v podané žalobě uvádí, že už v průběhu daňové kontroly navrhoval předmětné listiny, které jsou založené ve spise v rámci žádosti o obnovu řízení, avšak správce daně k těmto skutečnostem nepřihlížel, neprovedl žádné dokazování a to ani listinnými důkazy, ani navrhovanými svědky a tím tak postupoval v rozporu s ust. § 31 zákona č. 337/1992 Sb. a souvisejícími ustanoveními. Soud na tomto místě pak má za to, že pokud žalobce již v průběhu daňové kontroly navrhoval ony listiny, které posléze pak přiložil v rámci své žádosti o obnovu řízení, už jen z toho je zřejmé, že se nemohlo jednat o nové skutečnosti, jestliže mu byly známy už v průběhu daňové kontroly a navíc pokud by skutečně správce daně k těmto podkladům nepřihlížel nebo se s nimi nijak nevypořádal, pak by takový postup mohl znamenat porušení zákona o správě daní a poplatků, nicméně byl by důvodem k tomu, aby žalobce žalobou napadl rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 14.2.2007, jímž mu byla daň doměřena. V takové žalobě měl žalobce uplatňovat své výhrady a námitky vůči tomu, jak se správce daně a následně odvolací orgán vypořádal s jeho důkazními prostředky, resp. jak se s nimi nevypořádal.

Pro úplnost se soud vyjadřuje k námitce, v níž žalobce argumentoval tím, že správce daně zahájil kontrolu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001 až dne 4.2.2005, přičemž je třeba vzít v úvahu skutečnost, že proběhla marně lhůta propadná a že tedy správce daně doměřil daň ve lhůtě, kdy právo již nelze přiznat. I kdyby tato skutečnost byla dána, pak by opět byla důvodem pro to, aby žalobce žalobou u správního soudu napadl rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 14.2.2007 a to z důvodu, že byla předmětná daň doměřena po uplynutí prekluzivní lhůty. Soud konstatuje, že ani tato skutečnost nemůže být důvodem pro obnovu řízení, ale potenciálně by mohla být důvodem pro podání žaloby.

Nadto soud má za to, že pokud jde o obsah předložených písemností, z těch pak nevyplývá nic podstatného pro otázku, která byla řešena v původním daňovém řízení, tedy o skutečnostech, které vyplývají z obchodního vztahu žalobce ke společnosti TOPAS, spol. s r.o. Předložené písemnosti, které žalobce předložil a jimiž argumentuje, se týkají jeho obchodních vztahů se společností HOKR, spol. s r.o. a nijak z nich nevyplývá, není jimi dokázáno, že by pro žalobce předmětné montážní resp. demontážní práce měla právě provést společnost TOPAS, spol. s r.o., která byla uvedena na účetních dokladech, které byly předmětem kontroly. Na tom nic nemění ani ta skutečnost, že předmětné práce pro společnost HOKR, spol. s r.o. mohly být provedeny, ale z toho nijak nevyplývá, tedy není tím nijak doloženo, že je musela provést právě společnost TOPAS, spol. s r.o.

Ani námitku, že rozhodnutí bylo učiněno na základě křivé výpovědi svědka, soud neshledal důvodnou. Ze správního spisu vyplývá, že oba finanční orgány v původním daňovém řízení přihlíděly k oběma důkazním prostředkům (výpověď pana S. J. ze dne

3.11.2005 a čestné prohlášení pana S. J. ze dne 26.9.2005), což podrobně vyplývá z textu odůvodnění rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 14.2.2007, když finanční ředitelství zdůvodnilo, proč byla svědecká výpověď osvědčena v daňovém řízení jako důkaz ve smyslu ust. § 31 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb. Pokud žalobce s touto argumentací nesouhlasil, měl možnost proti tomuto rozhodnutí podat správní žalobu a tyto své námitky v ní uplatnit. Soud souhlasí se žalovaným v tom, že cestou mimořádného opravného prostředku se nemůže snažit svoji situaci dohánět či zvrátit daňový subjekt, který si v řízení nestřeží svá práva a neplní své zákonem uložené povinnosti dle příslušných ustanovení zákona o správě daní a poplatků.

Rovněž pak soud nesdílí se žalobcem jeho názor, že rozhodnutí správce daně je nepřezkoumatelné, když bylo podle žalobce pouze odůvodněno konstatováním, že daňovým subjektem uváděné skutečnosti a důkazy nejsou takovými důvody, se kterými by § 54 odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb. spojoval možnost užití tohoto mimořádného opravného prostředku. Finanční ředitelství v Brně obsáhle v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlilo, proč zamítlo žalobcovu žádost o obnovu předmětného daňového řízení a žalobce se nedomníval, že by toto, rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, když ani tuto námitku v odvolání proti tomuto rozhodnutí neuplatnil.

Závěrem soud opětovně poukazuje na skutečnost, že v řízení o žádosti o povolení obnovy se finanční orgán nezabývá tím, zda a jak byla správně či nesprávně doměřena daň v původním daňovém řízení, ale zkoumá jenom to, zda jsou dány poměrně přesně a přísně vymezené podmínky pro obnovu řízení. V daném případě Ministerstvo financí důvodně dospělo k závěru, že tyto podmínky splněny nejsou a že obnovu řízení povolit nelze. Soud se s tímto závěrem žalovaného zcela ztotožnil, když shledal správnými úvahy, jimiž žalovaný k tomuto závěru dospěl.

Soud tedy při shrnutí shora uvedených skutečností má za to, že žádná z námitek žalobce nebyla uplatněna důvodně, že správní orgány se předmětnou žádostí o obnovu řízení řádně zabývaly a v souladu se zákonem rozhodly o jejím zamítnutí, a proto soud rozhodl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. a podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobce ve věci samé úspěch neměl a žalovanému správnímu orgánu, který ve věci byl úspěšný, žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. května 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová